

28. NAVADNA NEDELJA

*Pohvala hvaležnega ozdravljenca
Lk 17,11-19*

- 11** Ko je Jezus potoval v Jeruzalem,
je hodil med Samarijo in Galilejo.
- 12** Ko je prispel v neko vas,
mu je prišlo naproti deset gobavih mož.
- 13** Od daleč so se ustavili in na ves glas govorili:
»Jezus, Učenik, usmili se nas!«
- 14** Ko jih je zagledal, jim je rekel:
»Pojdite in pokažite se duhovnikom!«
In med potjo so bili ozdravljeni.
- 15** Ko je eden izmed njih videl, da je bil ozdravljen,
se je vrnil in z močnim glasom slavil Boga.
- 16** Padel je na obraz pred njegove noge in se mu zahvaljeval;
in ta je bil Samarijčan.
- 17** Jezus pa je odgovoril:
»Mar ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet?«
- 18** Ali ni bilo nobenega drugega,
da bi se vrnil in počastil Boga, razen tega tujca?«
- 19** In rekel mu je:
»Vstani in pojdi!
Tvoja vera te je rešila.«

Vstani in pojdi! Tvoja vera te je rešila ...

Ob tem odlomku sem se vedno spraševal, **kaj hoče reči Jezus: Tvoja vera te je rešila.** Očitno je ta, ki se je vrnil, za Jezusa na boljšem. Zakaj? Iz česa to sklepa? Tisto, kar vidi je, da je ta edini od deseti, ki se je vrnil, da bi se zahvalil in slavil Gospoda. Vendar ozdravljenih je bilo vseh deset. Česa ga je rešila vera, ki se sedaj odraža v slavljenju in zahvaljevanju? Gobe se izginile pri vseh. Je bilo še kaj, kar bi lahko vera ozdravila, pa se pri drugih ni zgodilo?

Poglejmo, kaj se je dogajalo v primeru gobavosti, saj to že poznamo: Človek, ki so se mu na telesu pojavili znaki gobavosti, je moral zapustiti vas oz. mesto. Ni se več smel približevati človeku. Kadar so gobavi hodili po cestah in srečevali ljudi, so se morali izogibati srečanju od blizu in so morali vpiti: Nečist, nečist! Življenje zanje je postalo čakanje smrti. Smrti v osamljenosti, zavrženosti, brezcilnosti in obupu. Lahko bi rekli, da so bili živi zakopani. No, z ozdravljenjem je izginilo vse to, vsaj zdi se. Vseh deset je bilo vrnjenih v 'normalno' življenje. Zakaj pravi Jezus tistemu, ki se je prišel zahvalit in slaviti Boga, da ga je vera rešila. Kaj pa drugi? So bili rešeni brez vere?

Gobe so odpadle tudi z ostalih devetih gobavcev. Postali so čisti. Vrnili so se v na videz normalno življenje. Zaživeli pa so verjetno drugače kot ta deseti. Deseti je iskal in našel nekaj, o čemer očitno ostali niso razmišljali. **Izločenost iz družbe je doživljal globlje in je ni pripisoval samo gobam. Osamljenosti, zavrženosti, brezcilnosti in obupu je doživljal kot svoj globlji problem. Ko je bil še gobav, se je zavedal, da je njegov obup grozljivo boleč.**

Nikomur ni bil pomemben in četudi je bil komu, si je rekel: To je zato, ker me potrebuje. Ni verjel, da je nekomu pomemben brez koristi. To se je še močneje prav v gobavosti. Ker ni mogel dati ničesar, je bil vsem v breme, zato je bil izgnan. Želel pa si je, da bi ga nekdo videl v ranah in grehah, nemočnega in neuporabnega. Upanje je našel, ko ga je prav takega srečal Jezus. **Od tega trenutka dalje je vedel: vreden sem ljubezni.** Bog me ljubi, tudi neuporabnega. Bog je z menoj, tudi če ga zapustim. On je, zato lahko živim v upanju, v ljubezni.

Cilji so bili gobavemu vedno uganka, še ko je bil zdrav se je spraševal, čemu živi. Ko so prišle gobe, so to samo še otežile. Nesmisel, to je bila podobna smrt kot gobe. A ta nesmisel ni bila vezana na gobavost. Čemu naj živi, zdrav ali bolan. Saj je bil prej uspešen ribič, pa ni videl smisla v poslu. Želel je več. Ob srečanju z Jezusom je spoznal, da živi za večnost, ki se v ljubezni izpolnjuje že tu. **Ob srečanju z Gospodom je spoznal lepoto življenja za drugega. Življenje ni bilo več nesmisel. Bog ga je osvobodil nesmisla in brezciljnosti. Zavrženosti ni povzročila le gobavost.** Spominjal se je, da je zaradi drugačnega mnenja pogosto čutil, kako ga ljudje odrivajo iz svoje srede. Gobavost je vse to le okrepila. Ob Jezusu je na enkrat začuti svojo drugačno vrednost. Ni se mu potrebno prilagajati: božji otrok je in s tem postavljen v središče velike družine. Ni razloga za izrivanje, zavrženost in izločenost. Samo greh izloča, ljubezen vključuje. Srečanje z Jezusom mu je dalo vero, v kateri ne bo nikoli izločen in zavržen. Kot božji otrok bo ostal del te velike družine. Tudi če ga bodo gledali postrani, bo čutil, da gre za greh, ki ločuje. Lahko bo ostal miren, ker ve da je ljubljen in sprejet.

O osamljenosti sploh ni več razmišljal. Bog je z njim, kako naj bo sam. To močno doživetje božje ljubezni ga je preplavilo. Vedel je, da ni več sam, vedel je, da je z njim Vsemogočni, morje ljubezni in topline. Tudi osamljenost je padla z njega, kakor gobe. Kako čudovito!

In ostalih devet? Očiščeni so bili gob. Ker so se vse življenje vrteli le okrog te bolečine, prezrli pa vse ostalo, so tudi sedaj spregledali, kaj vse bi lahko prejeli. Nisem več gobav, so kričali, sedaj sem svoboden, sedaj lahko živim tako kot prej, preden sem zbolel. Vrnili so se v svoje staro življenje, uživali navidezno svobodo in pozabili, da je ta svoboda prazna. Spregledali so, da jih usužnjuje veliko več, kot so mislili. Niso le gobe problem v življenju. A zanje je bilo trenutno vse rešeno. Srečanje z **osamljenostjo, zavrženostjo, brezcilnostjo in obupom** jih še čaka. A pustimo to za sedaj, so si mislili. Za to bo še čas. Srečanje z Gospodom se jih ni dotaknilo. Pravzaprav ga niso srečali, srečal jih je le on. Vera se v njih ni prebudila in jih ni mogla rešiti starega življenja. Zanje je pravzaprav vse staro. Le videz je nov. A Gospod jih bo čakal.

Gospod čaka tudi nas. Ali nas srečanje z njim resnično spreminja? Če čakamo, da nas reši konkretnih težav in ne opazimo, da nas osvobajajo globlje, smo podobno mrtvi kot onih devet. Bog nas tu srečuje in osvobaja, ko nam ponuja novo življenje. Oklenimo se ga!